

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଶୁନ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଗରୀରୀ ହେବାର ଏହା ହିଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଅଟେ, ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବାର ଅଭିପ୍ରାୟ କର ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷଣ କ’ଣ ଏବଂ ତାହାର ପ୍ରାପ୍ତି କିପରି ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ପନ୍ନ ହେବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷଣ । ଯେତେବେଳେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡ଼ିକରେ ଟିକିଏ ବି ଚଞ୍ଚଳତା ନ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ବିଶ୍ୱର ରାଜତ୍ୱ ମିଳିପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ଚଢ଼ିଲେ ଚାଖିବ ବୈକୁଣ୍ଠ ରସ — ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବ, ନଚେତ୍ ପ୍ରଜା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏବେ ନିଜକୁ ଯାତ୍ରା କର ମୋର ବୃତ୍ତି କିଭଳି ଅଛି ? ମୋ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହେଉ ନାହିଁ ତ ?

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ଆତମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସିବାକୁ ହେବ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତମା ନିଗ୍ରହ କର । ଏବେ ବାବା ଅଲଗାଭାବରେ ଦାଦୀଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆତମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ନା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ? ସେଠାରେ ଅଟୋମେଟିକାଲି (ସ୍ୱାତନ୍ତ୍ର) ଆତମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରୁହନ୍ତି । ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର ହୁଏ ନାହିଁ । ହଁ, ସେଠାରେ ଏକଥା ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ଏବେ ଏହି ଶରୀର ବଡ଼ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ଏହାକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଶରୀର ନେବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ସର୍ପର ଉଦାହରଣ ରହିଛି । ସେହିପରି ଆତମା ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ି ନୂଆ ନେଇଥାଏ । ଭଗବାନ ଉଦାହରଣ ଦେଇ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମକୁ ସବୁ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର କଥା ଶୁଣାଇ ଶୁଣାଇ ନିଜ ସମାନ ଜ୍ଞାନବାନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପରିସ୍ରାମୀ ନିର୍ବିକାରୀ ଦେବତା ହୋଇଯିବେ । ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ -- ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା... କିଏ କରିଲେ । ଦେବତାମାନେ କରି ନଥିଲେ । ଭଗବାନ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ସବୁ ଜାଗାରେ ପଚାରୁଛନ୍ତି — ଆପଣଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ ? ତେବେ ଲକ୍ଷଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଏକ ଛୋଟ ପରଚା କାହିଁକି ନ ଛପାଇବ । ଯିଏକି ପଚାରୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ପରଚା ଦେଇଦିଅ ସେଥିରୁ ସେ ବୁଝିଯିବ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇଛନ୍ତି — ବରତ୍ତମାନ ଏହା କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଦୁନିଆ, ଯେଉଁଠାରେ ମହାନ ଅପରମଥ୍ୟାର (ଅସୀମ) ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏବେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ମହାନ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ସେବା କରୁଛୁ ବା ରାସ୍ତା ବତାଉଛୁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଆମେ ଅଦ୍ୱୈତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛୁ । ଦୁନିଆରେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ ଅଦ୍ୱୈତ ଜ୍ଞାନ ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାହା କୌଣସି ଅଦ୍ୱୈତ ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ । ଅଦ୍ୱୈତ ଜ୍ଞାନ ଲେଖିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଭଲଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ଲେଖା ଛପା ହେଉ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶୀଘ୍ର ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ ? କଳିଯୁଗୀ ପତିତ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆମେ ଅପାର ଦୁଃଖରୁ ବାହାର କରି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପବିତ୍ର ଶରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଅପାର ସୁଖର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଯାଉଛୁ । ବାବା ଏହି ରଚନା ଲେଖିବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ସ୍ୱପ୍ନରୂପେ ଲେଖିବାକୁ ହେବ । ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ଏହିଭଳି ଲେଖାସବୁ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ତୁରନ୍ତ ତାକୁ ବାହାର କରିଦେଇଦେବା ଦରକାର, ତେବେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଆମେ ଦୁଃଖଧାମରେ ଅଛୁ । ଏବେ ପତିତ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେହି ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ଆମେ କଳିଯୁଗୀ ପତିତ, ଦୁଃଖଧାମର ମଣିଷ । ଏମାନେ ଆମକୁ ଅପାର ସୁଖକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏପରି ଏକ ଭଲ ପରଚା ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ, ଯେମିତି ବାବା ଛପାଇଥିଲେ — ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନା କଳିଯୁଗୀ ? କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ରତ୍ନକୁ ମଧ୍ୟ ପଥର ଭାବି ଫୋପାଡ଼ି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଜ୍ଞାନରତ୍ନ । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ରହିଛି । ତୁମେ ଏଭଳି ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱପ୍ନର ଭାବରେ କୁହ ଯେପରି ସେମାନେ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ଏଠାରେ ଅପାର ଦୁଃଖ । ଦୁଃଖର ମଧ୍ୟ ଲିଷ୍ଟ ବାହାର କର । ସେହି ଲିଷ୍ଟରେ ଅତିକମରେ ୧୦୧ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ଲିଷ୍ଟ ଲେଖା ହୋଇଥାଉ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଅପାର ଦୁଃଖ ରହିଛି, ଏହି ସବୁ କଥା ଲେଖ । ସାରା ଲିଷ୍ଟ ବାହାର କର । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ପୁଣି ଅପାର ସୁଖ, ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ ସେହି ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁଖଧାମର ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ ଯାହା ଫଳରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମୁହଁ ଜଳିଦି ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା କେହି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି ଯେ ଏହା ଦୁଃଖଧାମ ସେମାନେ ତ ଏହାକୁ ସ୍ୱାଗତ୍ ବୋଲି ଭାବିନେଇଛନ୍ତି । ବଡ଼ ବଡ଼ ମହଲ ନୂଆ ନୂଆ ମନ୍ଦିର ଆଦି ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଏହା ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପଇସା ତ ସେମାନଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଜ ରୂପରେ ବହୁତ ମିଳୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏସବୁ ହେଉଛି ମାୟାର, ବିଜ୍ଞାନର ଅହଂକାର, ମୋଟର, ଉତ୍ତାପାହାତ ଆଦି ଏହା ସବୁ ମାୟାର ଦୃଶ୍ୟ । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ବାବା ସ୍ୱାଗତ୍ ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମାୟା ମଧ୍ୟ ନିଜର ଚମତ୍କାର ଦେଖାଇଥାଏ, ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ମାୟାର ଆତମ୍ବର ।

ଏବେ ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଯଦି କେଉଁଠାରେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଉଛି ତ ପିଲାମାନଙ୍କର

ମନ ନିଜକୁ ଖାଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ କେହି କାହାର ନାମ ରୂପର ଆକର୍ଷଣରେ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା କରିମିନାଲାଇଜଡ଼ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି । କଳିଯୁଗରେ ହେଉଛି ପାପୀ ସମାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସତ୍ସଂସ୍କରଣରେ ହେଉଛି ସତ୍ସଂସ୍କ ସମାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ସମସ୍ତେ ନତମସ୍ତକ ହେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଆପଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଆମେ ସବୁ ବିକାରୀ । ଏଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖ । ବଡ଼ ବଡ଼ ମହାରଥୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଯେ ଆମର ବୁଦ୍ଧି କାହାର ନାମ ରୂପ ଆଡ଼କୁ ଯାଉ ନାହିଁ ତ ? ଅମୃତ ବହୁତ ଭଲ, ଏମିତି କରିବି — କିଛି ଅନ୍ତରରେ ଆସୁଛି ? ଏକଥା ତ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏସମୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ସଂସ୍କ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କରମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଟିକିଏ ବି ଚଳାୟମାନ ନହେଉ, ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ବହୁତ କମ୍ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଆଖି କିଛି ନା କିଛି ଧୋକା ନିଶ୍ଚିତ ଦେଉଛି । ଡ୍ରାମା ଶୀର୍ଷ କାହାକୁ ସତ୍ସଂସ୍କ ହେବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ଖୁବ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜକୁ ଟେକ୍ କରିବାକୁ ହେବ — କେଉଁଠାରେ ଆମର ଆଖି ଧୋକା ତ ଦେଉନାହିଁ ? ବିଶ୍ରାନ୍ତ ମାଲିକ ହେବା ବହୁତ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଚଢ଼ ତ ଚାଖ.... ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେଉଛି, ପତିତ ହେଲେ ପ୍ରଜାରେ ଚାଲିଯିବୁ । ଆଜିକାଲି ତ କହିବେ ବିକାରୀ ଜମାନା (ଦୁନିଆ) । ଯଦିଓ କେତେ ବି ବଡ଼ ଲୋକ ହୋଇଥାଉ, ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଉ ତା ମନରେ ମଧ୍ୟ ଡର ରହୁଛି ଯେ କେହି ମୋତେ ବୋମାରେ ଉଡ଼ାଇ ନ ଦେଉ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଅଶାନ୍ତରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି କେହି ସନ୍ତାନମାନେ ମଧ୍ୟ କେତେ ଅଶାନ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛ, ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ତ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ, ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶକ୍ତି ଭରିବ । ସେଠାରେ (ସଞ୍ଚରଣରେ) ତ ବହୁତ ଶାନ୍ତିରେ ରାଜ୍ୟ ଚାଲେ । ଦୃଷ୍ଟି ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଟେକ୍ କର — ମୋ ଆତ୍ମାର ବୃତ୍ତି ଆଜି କିପରି ରହିଲା ? ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । କେହି କେହି ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେବେ ବି ସତ କହୁନାହାନ୍ତି । ପାଦେ ପାଦେରେ ଭୁଲ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଟିକିଏ ବି ପାପ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲ, ଭୁଲ ହୋଇଗଲା ତୁରନ୍ତ ନୋଟ୍ କର । ଅଭୁଲ ନ ହେବା ପରମ୍ପରା ୧୦-୨୦ଟା ଭୁଲ ତ ପ୍ରତିଦିନ କରୁଥିବ । ପରନ୍ତୁ ସତ କେହି କହୁନାହାନ୍ତି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ କିଛି ନା କିଛି ପାପ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ତାହା ମନକୁ ଖାଉଥିବ । କେହି କେହି ତ ବୁଝୁ ହିଁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ଭୁଲ୍ କାହାକୁ କହନ୍ତି । ପଶୁମାନେ ବୁଝନ୍ତି କି! ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ବାନର ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ କେହି ୫୦ ପ୍ରତିଶତ, କେହି ୧୦ ପ୍ରତିଶତ, କେହି କେତେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଆଖି ତ ବହୁତ ଧୋକା ଦେଇଥାଏ । ଆଖି ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଡାକ୍ଷଣ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମା ଅଗରୀରୀ ଆସିଥିଲ । ଶରୀର ନଥିଲା । କ'ଣ ଏବେ ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି କି ଏହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ କେଉଁ ଶରୀର ନେବ, କେଉଁ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯିବ ? କିଛି ବି ଜଣାପଡିନାଥ । ଗର୍ଭରେ ଶୂନ୍ୟ ହିଁ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇ ରହୁଛି । ଆତ୍ମା ବିଲକୁଲ୍ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ଶରୀର ବଡ଼ ହେଲେ ଜଣା ପଡେ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ଏହିପରି ହୋଇଯିବାକୁ ପଡିବ । ବାସ୍, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଆମକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ନେବୁ ତ ସଞ୍ଚରଣରେ ଅଭିନୟ କରିବୁ । ଶୂନ୍ୟ ହେବାର ସମୟ ହେଲା ବର୍ତ୍ତମାନ । ଯଦିଓ ଆତ୍ମା ସଂସ୍କାର ନେଇଯାଏ, ଶରୀର ବଡ଼ ହେଲେ ସଂସ୍କାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର, ଏହି ଶରୀରର ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । କିଛି ବି ଯେପରି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନ ଥାଏ । ବହୁତ କଥାର ବାରଣ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ଭିତରେ ଥିବ ତାହା ହିଁ ବାହାରକୁ ବାହାରିବ । ଶିବବାବାଙ୍କ ଅନନ୍ତରରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- ମୋର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟ (ଅଭିନୟ) ରହିଛି । ମୋ ପାଇଁ ହିଁ କହିଥାନ୍ତି ହେ ଜ୍ଞାନ ସାଗର.... ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଅର୍ଥ ସହିତ ଜାଣୁଛ । ବାକି ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ କଉଡ଼ି ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରେ ତ କୋଟି କୋଟି, ପଦ୍ମର ଧନ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ମାୟାର ଆତ୍ମବର ନା । ବିଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ଜିନିଷ ତୁମର କାମରେ ଆସିବ ତାହା ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ସେସବୁର ନିର୍ମାତାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେଠାକୁ ଯିବେ । ରାଜା ତ ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଇବେ । ଏକପାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ କେତେ ଶିଖୁଛ । ଏକପାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦୁନିଆକୁ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଉଦ୍ଭାବନ ସବୁବେଳେ ଜଣେ ବାହାର କରନ୍ତି ପୁଣି ତାକୁ ବିସ୍ତାର କରନ୍ତି । ପରମାତ୍ମା ବୋମାର ନିର୍ମାତା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଥିଲା । ଭାବୁଥିଲା ଏଥିରେ ଦୁନିଆ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନେ ତିଆରି କରି ଚାଲିଲେ । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଜ୍ଞାନ ତ ଦରକାର ନା । ଏବେ ସମୟ ଅଛି । ସବୁ ଶିଖି ହୁଅିଆର ହୋଇଯିବେ । ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଗଲା ପୁଣି ସଞ୍ଚରଣକୁ ଆସି ଚାକିରବାକର ହେବେ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହେବେ । ଯାହା ସୁଖଧାମରେ ଥିଲା ତାହା ପୁଣି ହେବ । ସେଠାରେ କୌଣସି ରୋଗ-ଦୁଃଖର କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଅପରମଥପାର ଦୁଃଖ । ସେଠାରେ ଅପରମଥପାର ସୁଖ । ଏବେ ଆମେ ଏହାକୁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ଏକପାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ନିଜର ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେବା ଦରକାର, କେବଳ ପଣ୍ଡିତଗିରି ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ଏକ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର କାହାଣୀ ଅଛି, କହିଲେ ରାମ ନାମ କହିଲେ ପାରି ହୋଇଯିବ... ଏହା ଏହି ସମୟର କଥା । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ବିଷୟ ସାଗରରୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ଏଠାରେ ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ହେବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଯୋଗବଳ ନାହିଁ, ପାପ ଦୃଷ୍ଟି ରହିଛି ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବାରେ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ପଡିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ପରିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ଯଦି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିରେ ରହି କାହାକୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବ ତେବେ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନ ଡରବାରୀରେ ଯୋଗର ଢୋହର (ଧାର) ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ବଳରେ ଧନ ରୋଦିଗାର ହେଉଛି ଏବଂ ଯୋଗ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ଏମିତି ବହୁତ

ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବାବାଟଙ୍କୁ ବିଲକୁଲ୍ ମନେ ପକାନ୍ତି ନାହିଁ, ବାବାଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ, ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ । କଳିଯୁଗରେ ସୁଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ । ଯଦି ବି ଅଛି କିନ୍ତୁ ତାହା ମଧ୍ୟ କାଳ ବିଷ୍ଣୁ ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାନ୍ତି । ମୁକ୍ତି ପାଇଁ କେବଳ ମଥା ପିଟୁଛନ୍ତି । ଜୀବନମୁକ୍ତିକୁ ତ କେହି ଜାଣନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ତେବେ ଜଞ୍ଜାନ କିପରି ଦେଇପାରିବେ । ସେମାନେ ତ ରଜୋପ୍ରଧାନ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ପୁଣି ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇପାରିବେ । ଏଠାକାର ତ ସୁଖ କାଳ ବିଷ୍ଣୁ ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ରାଜଯୋଗ ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ହୋଇଥିଲା — ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଏହା ସବୁ ମଧ୍ୟ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ସମ୍ଭାବ ପଥରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ନିନ୍ଦା ଲେଖୁଛନ୍ତି, ଏଭଳି ତ ହେବାର ଅଛି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଅତ୍ୟାଚାର ହୋଇଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ କୌଣସି ସୁଖ ନାହିଁ । ଯଦିଓ କେତେ ବଡ଼ ଧନୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଯଦି ବେମାର ଥିବେ କିମ୍ବା ଅନ୍ଧ ଥିବେ ତେବେ ତ ଦୁଃଖ ତ ହୁଏ ନା । ଦୁଃଖର ଲିଷ୍ଟରେ ସବୁ ଲେଖା । ଏସବୁ ହେଲା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟର କଥା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖର କଥା ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଗମଯୁଗ । ବାବା ମଧ୍ୟ ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଫକୀର ବରଷରେ ଆମେ କି କି ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । କିପରି ସୁଖରୁ ପୁଣି ଦୁଃଖକୁ ଆସୁଛୁ । ଯାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁର ଜଞ୍ଜାନ ରହିଛି, ଧାରଣା ରହିଛି ସେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ । ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ଝୋଲି (ମୁଣା) ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ଧନ ଦିଶ୍ଵେ ଧନ ନା ଖୁଚେ (ଧନ ଦାନ ଦେଲେ ସରିଯାଏ ନାହିଁ) । ଧନଦାନ କରୁନାହାନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଧନ ନାହିଁ । ପୁଣି ମିଳିବ ବି ନାହିଁ । ହିସାବ ରହିଛି ନା । ଦେଉ ହିଁ ନାହାନ୍ତି ତେବେ ମିଳିବ କାହିଁକି । ବୁଦ୍ଧି କିପରି ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଅବିନାଶୀ ଜଞ୍ଜାନ ରତନ । ପ୍ରତି କଥା ତ କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ଆତ୍ମିକ ସେନା ଅଟେ । କେଉଁ ଆତ୍ମା ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ ତ କେଉଁ ଆତ୍ମା ପ୍ରଜା ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇବ । ଯେପରି କଲ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ପାଇଥିଲା । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ପାଇଁ ହେଲେ ପ୍ରତିପାଦରେ ନିଜକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ — ଆଜି ମୋର ମନୋବୃତ୍ତି କିପରି ଥିଲା ? ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କେଉଁ ପାପ କରିଛି ?

(୨) ବୁଦ୍ଧିରେ ଅବିନାଶୀ ଜଞ୍ଜାନ ଧନକୁ ଧାରଣ କରି ଦାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଜଞ୍ଜାନରୂପକ ଖଡ୍ଗରେ ଯୋଗ ରୂପକ ଶକ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଧାର ନିର୍ଗତି ଭରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସଂଗମଯୁଗର ମହତ୍ତ୍ଵକୁ ଜାଣି ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ରଖିଥିବା ହୀରୋ ପାର୍ବଧାରୀ ହୁଅ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ସର୍ବଦା ଏହି ବରଦାନ ସମ୍ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଥାଉ ଯେ ମୁଁ ହୀରୋ ପାର୍ବଧାରୀ ଅଟେ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ବିଶେଷ ହୋଇଯିବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେକେଣ୍ଡ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବ । ଏପରି କେବେ କୁହ ନାହିଁ ଯେ କେବଳ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ତ ସାଧାରଣ ଭାବରେ ବିତିଗଲା । ନା, ସଂଗମଯୁଗରେ ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମହତ୍ତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ପାଞ୍ଚ ବରଷଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେତିକି ଧ୍ୟାନ ରହ । ଯଦି ସଦାକାଳର ରାଜ୍ୟଭାରସ୍ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଉପରେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଧ୍ୟାନ ରଖିଥାଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସଂକଳ୍ପରେ ଦୃଢ଼ତା ରୂପକ ଶକ୍ତି ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ଭବ ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଗାନ୍ତି ***